

Вечната връзка между духовен отец - духовно чедо

В православната ни традиция ролята на духовния отец е от съществено значение, за да можем да вървим по “пътя на Господа”.

Онези, които са го открили, доверили са му се и пребивават в свободно и безусловно послушание към духовника си, като че успяват да изминат този път лесно и радостно. Онези обаче, които са го осъждали и критикували, които са му създавали трудности или са се съмнявали в него, те не само, че постоянно се спъват в духовния си път, но и никога не успяват да усетят свободата и тържеството, характерна за Божиите чедо.

Църквата е поставила много духовни отци, които да изповядват и да приемат “паденията на народа”.

Това елиминира тревогите от принудителната изповед пред конкретен свещеник, който, поради една или друга причина, не носи утеха в сърцето на човек. Избирайки нашия духовник, ние избираме изповедник, с който да си “паснем”, т.е. – с който да сме единомислени, като по този начин ще можем спокойно да разкриваме пред него “тайните на нашето сърце”.

Макар и мнозина да отъждествяват изповедника с духовник, то Православната църква счита за духовен отец онзи, който ражда духовни деца чрез своето слово, независимо от това дали е ръкоположен за свещеник (има се предвид ако духовният отец-баща/майка е монах или монахиня бел. ред.). Неговото слово, животворно, опитно, истинно, извира от любовта му да “благовести” на хората, които Бог изпраща на пътя му. В действителност връзката духовен отец – духовно чедо се ражда в Духа. Тя не се полага нито върху социални, нито върху човешки основи, т.е. – не зависи от образованието, социалното положение или даровете на духовника. Св. Дух разкрива и на двамата тази връзка, която служи за израстване в Христа и изцеление на духовното чедо.

Дарът на изповедничество се дава на избрани членове на Църквата преди всичко поради гореспоменатото, не само за “лична полза”.

Това е служение, а не светска власт, с която духовникът да налага волята си. Поради това действа и благодатта до там, че човек сам поисква да го прави, тъй като разбира, че и Бог не може да го спаси, ако самият той не го пожелае. Кой в крайна сметка би могъл да излекува някого на сила?

Свободата се простира до избора на духовен отец. Впоследствие духовното чедо ще трябва да се довери на начина, по който ще го ръководи неговият духовник. Това не означава пълно подчинение, както се изисква в монашеския живот. На духовния отец се дава просветлението и благодатта на Св. Дух, с които да може да донесе утеха на сърцето и да подпомогне неговото разширяване.

В крайна сметка тази връзка, макар и да се движи в човешки рамки, има вечномерно измерение, тъй като определя нашия път към вечността. Всяка една човешка грешка може да бъде поправена, стига да се стремим към единствената любов – тази на Христос, Който определя и благоукрасява и всички останали видове любов. Чрез постоянното покаяние, като част от нашето израстване, ще ни се даде благословията и благодатта на Господа, който “изцелява болестите и изпълва празнините”. Ще познаем силата и живота присъствие на живия Господ, у Когото е и последната дума в нашия духовен път.

dobrotoliubie.com